

Arrest

nr. 210 638 van 8 oktober 2018
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. CLUYSE
Walbosdreef 4
9070 DESTELBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2018 heeft ingediend bij faxpost om de nietigverklaring alsook de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 september 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), ter kennis gebracht op 25 september 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 september 2018 treft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte, die op 25 september 2018 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer gekend in de gevangenis als:

Naam: I.

Voornaam: R.

Geboortedatum: (...)1976

Nationaliteit: Algerije

Geïdentificeerd als: L, M. geboren te Casablanca in 1974, onderdaan van Marokko

ALIAS: I, R. geboren in 1976 te Magnia, onderdaan van Algerije

I, R. geboren op (...) te Tanger, onderdaan van Marokko

I, R. geboren op (...), onderdaan van Algerije

I, R. geboren te Tanger op (...), onderdaan van Marokko

I, R. geboren in 1976, onderdaan van Marokko

L, s. geboren op in 1974, onderdaan van Algerije

L, S. geboren op (...), onderdaan van Algerije

M, O. geboren op (...), onderdaan van Marokko

M, O. geboren op (...), onderdaan van Algerije

B. R. geboren op (...), onbepaalde nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

Betrokkene is in niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader – aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 08/05/2007 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone-diefstal, feit waarvoor hij op 03/04/2009 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 30/10/2009 door het

Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader – aan diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels – poging tot misdaad – zegelverbreking-nalatigheid van bewaarder, feiten waarvoor hij op

27/05/2010 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 11 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 27/07/2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 14/08/2014 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 16 maanden + onmiddellijke aanhouding.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 31/08/2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten en hun herhalende karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

Betrokkene is het voorwerp van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing genomen op 18/10/2011 en betekend op 26/10/2011.

Dit Ministerieel Besluit tot terugwijzing is niet geschorst noch ingetrokken.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten door hem betekend op datum tussen 06/02/2004 en 25/10/2011.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Betrokkene is gekend onder verschillende aliases.

Betrokkene is het voorwerp van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing genomen op 18/10/2011 en betekend op 26/10/2011.

Dit Ministerieel Besluit tot terugwijzing is niet geschorst noch ingetrokken.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader – aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 08/05/2007 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone-diefstal, feit waarvoor hij op 03/04/2009 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 30/10/2009 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader – aan diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels – poging tot misdaad – zegelverbreking-nalatigheid van bewaarder, feiten waarvoor hij op 27/05/2010 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 11 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 27/07/2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 14/08/2014 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 16 maanden + onmiddellijke aanhouding.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 31/08/2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten en hun herhalende karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart in zijn interview samen met onze dienst identificatie op datum van 10/03/2017 dat hij geen familieleden heeft die woonachtig zijn in België. Na zijn vertrek in het land van herkomst heeft hij met niemand van zijn familie nog contact gehad. Betrokkene verklaart in zijn interview van 04/05/2018 dat er geen wijzigingen zijn gebeurd omtrent zijn huidige familiale situatie. Betrokkene heeft nog steeds geen contact met zijn familieleden. gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Betrokkene heeft verklaard in zijn interview van 30/04/2010 een tante in Frankrijk te hebben.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verklaart zowel in zijn interview van 10/03/2017 als dat van 04/05/2018 dat hij een langdurige relatie heeft met een Bulgaarse vrouw die woonachtig is in België. Zij is woonachtig in Antwerpen en is in het bezit van een E-kaart geldig tot en met 03/05/2022.

Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met iemand die verblijfrecht in België heeft te hebben, terwijl hij gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft en het feit dat de tante van betrokkene in Frankrijk verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene is in niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader – aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 08/05/2007 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone-diefstal, feit waarvoor hij op 03/04/2009 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 30/10/2009 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als mededader – aan diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels – poging tot misdaad – zegelverbreking-nalatiegheid van bewaarder, feiten waarvoor hij op 27/05/2010 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 11 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 27/07/2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 14/08/2014 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 16 maanden + onmiddellijke aanhouding.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 31/08/2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten en hun herhalende karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is het voorwerp van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing in werking getreden op 26/10/2011. Dit Ministerieel Besluit tot terugwijzing is niet geschorst noch ingetrokken.

Betrokkene werd twee maal gezien en gesproken door onze dienst identificatie. In geen van beide interviews haal hij elementen aan in zijn dossier die verwijzen naar een mogelijke vrees om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten door hem betekend op datum tussen 06/02/2004 en 25/10/2011.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Betrokkene is in niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is gekend onder verschillende aliases.

Betrokkene is het voorwerp van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing genomen op 18/10/2011 en betekend op 26/10/2011.

Dit Ministerieel Besluit tot terugwijzing is niet geschorst noch ingetrokken.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten door hem betekend op datum tussen 06/02/2004 en 25/10/2011.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Betrokkene is gekend onder verschillende aliases.

Betrokkene is het voorwerp van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing genomen op 18/10/2011 en betekend op 26/10/2011.

Dit Ministerieel Besluit tot terugwijzing is niet geschorst noch ingetrokken.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

(...)"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Over de rechtspleging

De verweerder is niet verschenen ter terechtzitting en heeft evenmin een nota met opmerkingen ingediend.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat de gevolgen hiervan regelt, houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn de bestreden beslissing te schorsen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Dit heeft enkel tot gevolg dat de Raad niet moet antwoorden op een verweer (vaste rechtspraak Raad van State, 1 augustus 2013, nr. 107.923, 4 juli 2013, nr. 106.318, 4 juli 2013, nr. 106.321, 4 juli 2013, nr. 106.323 en 9 juli 2013, nr. 106.543).

2.2. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 24 september 2018, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De Raad werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid *rationae temporis* op.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, waarnaar overigens in de akte van kennisgeving uitdrukkelijk wordt verwezen, bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de verzoeker reeds op 16 juni 2010 (kennisgeving op 22 juni 2010) en op 25 oktober 2011 (kennisgeving diezelfde dag) twee bevelen om het grondgebied te verlaten werden getroffen zonder een vrijwillige vertrektermijn. Het bevel van 16 juni 2010 ging bovendien, net als het bestreden bevel, gepaard met een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Daarnaast heeft de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker op 18 oktober 2011 (kennisgeving op 27 oktober 2011) tevens een ministerieel besluit tot terugwijzing getroffen, waarbij de verzoeker wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod om er gedurende tien jaar terug te keren. Het kan niet worden betwist dat ook de drie voornoemde beslissingen, verwijderingsmaatregelen uitmaken in de zin van artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus (minstens) reeds een vierde verwijderingsmaatregel. De verzoeker beschikte derhalve, overeenkomstig artikel 39/82, §4, tweede lid *juncto* artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Het is niet betwist dat de bestreden beslissing op 25 september 2018 aan de verzoeker ter kennis werden gebracht. De dies *a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 26 september 2018 over vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden.

Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts per faxbericht van 5 oktober 2018 aan de Raad overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag maandag 1 oktober 2018 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 5 oktober 2018, werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoeker aantoont dat hij wegens overmacht verhinderd werd tijdig zijn verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, “Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)” in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

De Raad stelt vooreerst vast dat in het verzoekschrift in het geheel niet wordt ingegaan op de laattijdigheid van de vordering. In tegendeel blijkt hieruit dat de verzoeker ervan uitgaat dat hij over een beroepstermijn van tien dagen beschikte.

Ter terechtzitting van 8 oktober 2018, alwaar hij uitdrukkelijk gewezen wordt op het feit dat de vordering laattijdig voorkomt, gelet op de eerdere verwijderingsmaatregelen die aan de verzoeker werden betekend, stelt de raadsman van de verzoeker dat de vorige verwijderingsmaatregelen niet werden uitgevoerd en dat in 2012 nog werd beslist dat de verzoeker zonder meer kon beschikken (stuk 3 uit de bijgevoegde inventaris). De raadsman van de verzoeker meent dat daarom een beroepstermijn van tien dagen gold.

De Raad merkt dienaangaande evenwel op dat artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat de beroepstermijn “*vanaf een tweede verwijderingsbeslissing*” wordt teruggebracht

naar vijf dagen. Deze bepaling is zonder meer duidelijk. Hieruit blijkt geenszins dat de vorige verwijderingsmaatregel(en) reeds uitgevoerd zou(den) moeten zijn om de beroepstermijn terug te brengen naar vijf dagen. Het volstaat dan ook dat er eerdere verwijderingsmaatregelen bestaan, dat zij aan de verzoeker werden ter kennis gebracht en dat zijn niet werden vernietigd, ingetrokken, geschorst of opgeheven, *quod in casu*. Waar wordt verwezen naar een nota van 26 juni 2012, stelt de Raad vast dat deze nota niet werd ondertekend, zodat niet kan worden vastgesteld dat een bevoegde overheid heeft besloten dat de verzoeker zonder meer mag beschikken. Uit deze laatste vaststelling blijkt overigens nog niet, in tegenstelling tot hetgeen de raadsman van de verzoeker erin leest, dat de eerdere verwijderingsmaatregelen zouden zijn ingetrokken, opgeschort of opgeheven. Dat van een dergelijke intrekking, opschorting of opheffing geen sprake is, blijkt overigens uit andere stukken van het administratief dossier. Met name heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan de lokale politie van Antwerpen, het volgende gemeld “*Er zal vandaag geen andere maatregel getroffen worden door de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij (I., R.) moet gevolg geven aan de verwijderingsmaatregel die deel uitmaakt van het Ministerieel Besluit van terugwijzing van 18/10/2011*”. Deze beslissing werd wel ondertekend en zij benadrukt nogmaals dat de verzoeker gevolg moet geven aan de verwijderingsmaatregel van 18 oktober 2011. Gelet op de eerdere verwijderingsmaatregelen die aan de verzoeker werden betekend, is te dezen dus wel degelijk een gereduceerde beroepstermijn van vijf dagen aan de orde (*cf.* artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet).

Nu geen overmacht is aangetoond en nu niet wordt weerlegd dat *in casu* een beroepstermijn van vijf dagen geldt, handhaaft de Raad de vaststelling dat onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig werd ingediend en dus onontvankelijk *ratione temporis* is.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat uit de beslissingen van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en beschreven in de rechtspraak van het EHRM. Deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als tot de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een *ex nunc* onderzoek. Verder moet worden opgemerkt dat de beroepstermijnen die voorzien zijn in deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoende zijn opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs als een daadwerkelijk rechtsmiddel kan worden beschouwd (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk *ratione temporis*, hetgeen dus volstaat om de vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DE GROOTE